

ва учение на съвършено-то спасение е плодъ на любовь къмъ нашъ-тъ Избавитель, който умрѣ за наше-то спасение. Живо-то и дълбоко-то това на любовь чувствование, което възбужда въ насъ това зрѣлище, ще ни внуши една благодарность повече плодотворна къмъ добры-ты дѣла, нежели всички-ты философскы умозаклученія, и ще ны ободри да дѣйствуваме по дѣйствително отъ най страшны-ты заплашенія, за да ходимъ въ пѣть-тъ на Святость-тѣ.

Ные не говоримъ, че не трѣбува вече да ся даватъ на Християне-ты наставленія и увѣщанія относительно за поведеніе-то имъ, но искаме да кажемъ, че *любовь-та* къмъ насъ на Избавитель-тъ, която ся изявва въ смърть-тѣ му, е най дѣйствителна отъ всички-ты побужденія къмъ Святость-тѣ. Думаеме съ Апостола Павла: *Благодать-та Божія, спасителна ся яви на всички-ты челоуцы, която ны учи, да ся отхвърлимъ отъ нечестіе-то, и отъ мѣрскы-ты похоти, и да поживемъ цѣломъдренно, и праведно, и благочестно въ тоя вѣкъ* (Тит. 2; 11, 12). И съ Святаго Юанна: *ные го обычаме, защото по напредъ Той ны обыкна* (1 Юан. 4; 19).

Нека погледнемъ на оногоя, когото сме проболы, и ще ся оскърбимъ по Бога, съ онакъ скърбъ, която докарува покаяніе въ спасение, което никога не докарува раскаяніе. Нищо друго не може да стопли така сърдцата ни, да съкруши жестокость-тѣ имъ, и да